

ת"פ 66810/05/23 - מדינת ישראל נגד אייל צבי ברוך, מאיר ויחר

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

ת"פ 66810-05-23 מדינת ישראל נ' ברוך(עציר) ואח'

לפני בעניין:	כבוד השופט יואל עדן המאשימה:
נגד הנאשמים:	מדינת ישראל ע"י ב"כ עו"ד ערן צרויה - פמ"ד
	1. אייל צבי ברוך 2. מאיר ויחר ע"י ב"כ עו"ד צחי מצרי

גזר דין לנאשם 2

האישומים

1. נאשם 2 ("נאשם 2" או "הנאשם") הורשע על פי הודאתו בעובדות המפורטות בחלק הכללי ובאישומים 4 ו-7 בכתב האישום המתוקן (כא/3), בעבירות של ניסיון לסחר בבני אדם, עבירה לפי סעיף 377א(א)(5) בצירוף סעיף 25 לחוק העונשין, ואיסור הלבנת הון, עבירות רבות, לפי סעיף 3(א) לחוק איסור הלבנת הון.

בכתב האישום שני נאשמים והוא כולל שבעה אישומים. אישומים 4 ו-7 מיוחסים לשניהם, והאישומים האחרים מיוחסים לנאשם 1 בלבד, הכופר במיוחס לו.

האמור בחלק הכללי לכתב האישום המתוקן, אשר גם בעובדותיו הודה נאשם 2, רלוונטי ביחס אליו, שכן מתאר הוא את הקשר לפעול בצוותא חדא לניהול רשת שעיסוקה בסחר בנשים לשם הבאתן לידי מעשה זנות, ואת הפעילות במסגרת הקשר, אליו הצטרף נאשם 2 עובר ליום 15.3.23.

על פי החלק הכללי לכתב האישום המתוקן, עובר ליום 4.1.23 קשר נאשם 1 קשר עם בוריס ברקן ("הקשר" ו"בוריס") לפעול בצוותא חדא לניהול רשת שעיסוקה בסחר בנשים ("העסק") לשם הבאתן לידי מעשה זנות, הן נשים שהינן אזרחיות מדינות אחרות והובאו לישראל לשם עיסוק בזנות, והן נשים ישראליות.

במסגרת הקשר, נאשם 1 בצוותא חדא עם בוריס, העסיקו את הנשים בזנות בישראל, הן בדרום והן בשאר חלקי הארץ

וקיבלו חלק מדמי האתנן שניתנו לכל אחת מהנשים בעד מעשי הזנות. נאשם 1 ובוריס פעלו כאמור עד למעצרום בתאריך 19.4.23 ("התקופה הרלבנטית").

נאשם 1 ובוריס פעלו לשם הבאת הנשים לישראל, בשיתוף עם גורמים אשר זהותם אינה ידועה במדויק למאשימה, אשר תפקידם היה לאתר נשים ברחבי העולם ולהעבירן לארץ לידי נאשם 2 ובוריס לצורך העסקתן במתן שירותי מין ("הסוכנים"). נאשם 1 ובוריס שילמו לסוכנים סכומי כסף הנעים בין 250-350 דולר עבור כל שבוע עבודה של אישה שנשלחה על ידי הסוכנים לעסוק במתן שירותי מין עבורם.

במסגרת הקשר, חלוקת העבודה בין נאשם 1 לבין בוריס הייתה כי נאשם 1 יאתר לקוחות צרכני זנות ובוריס יאתר נשים בארץ ובעולם אשר יספקו שירותי מין ללקוחות. תשלומים שוטפים של העסק ובהם תשלומים לשם הבאת נשים ממדינות זרות שולמו מקופה משותפת שהצטברה מרווחי עיסוק הנשים בזנות.

במסגרת ניהולו השוטף של העסק, נאשם 1 ובוריס, קיבלו שיחות טלפון מהלקוחות, תיאמו את מערך ההזמנות ומעקב אחר דמי האתנן שהתקבלו, הפעילו מערך נהגים, שתפקידם היה להסיע את הנשים למקומות המפגש עם הלקוחות ולפקח על קבלת דמי האתנן מהלקוחות אל הנשים ומהן אל נאשם 1 ובוריס וכן ביצעו פעולות להגדלת פעילות העסק ופתרון בעיות שצצו במהלך תפעולו.

במועד שאינו ידוע במדויק למאשימה, עובר ליום 15.03.23 הצטרף אל הקשר נאשם 2, אשר פעל להעברת כספים של העסק שמקורם בחלקו באתנן, לגורמים במדינות זרות עבור העסק וניסה לסחור בבני אדם כפי שיפורט בהמשך.

עוד במסגרת הקשר ולשם קידומו, במהלך התקופה הרלוונטית, פעלו נאשם 1 ובוריס כמפורט להלן:

א. פרסמו באמצעות פלטפורמות שונות ובהן "טלגרם" ו- "אינסטגרם" הצעות לנשים ממדינות זרות להגיע לישראל לצורך עיסוק בזנות וצירפו מספר טלפון של העסק ליצירת קשר. במודעה שפורסמה על ידם בשפה הרוסית, נכתב כך:

"עבודה באחת הסוכנויות הוותיקות בישראל, שנמצאת בתל אביב, מחיר לשעה כ- 300-350 דולר, מעבר V.I.P בשדה התעופה, רווח עד 1,000 דולר ליום נטו, בין 27,000-35,000 ₪ נטו לחודש. עבודה לפי הזמנות עם הלקוחות הכי טובים, מינימום 7 שעות עבודה ביום, חלוקת רווחים 50-50, הוצאות 50-50 כולל כרטיסים ושכירות. בסוכנות עובדים עורך דין ורופאים ויש רכבים V.I.P. CLASS, לינה בדירות על קו החוף מ-100 דולר ליום".

ב. יזמו פניות אל מספר נשים לשכנען להיות מועסקות על ידם, ומסרו להן כי בעסק שלהם מתקבלות הזמנות רבות ותנאי ההעסקה הינם מיטיבים.

ג. ביקשו מהנשים לשלוח להם תמונות ארוטיות שלהן לצורך פרסומן והפיצו אותן בקרב לקוחות העסק.

ד. ברוב המקרים נאשם 1 ובוריס חייבו את הנשים להתגורר בדירות ו/או חדרים בבתי מלון בבת-ים ששכרו עבורן ובעבור שיכון בדירות הללו גבו מהנשים דמי שכירות מופקעים בשיעור הגבוה בכ-30% מהתשלום שהועבר לבעלי הדירות.

ה. רכשו כרטיסי סים למכשירי טלפון ניידים, ומסרו אותם לידי הנשים עובר לתחילת העסקתן וזאת לצורך יצירת קשר יומיומי עמם באופן המאפשר פיקוח וקבלת דיווח שוטף בדבר עבודתן.

ו. ערכו שימוש ב"טלפונים מבצעיים" וכן התייצגו בכזב בכינוים שונים על מנת לחסות את פעולתם. בין היתר, התייצג נאשם 1 בשם "דני" ו/או "דני שובבני" ובוריס התייצג בשם "ויקטור".

ז. נאשם 1 ובוריס קבעו תנאים להעסקת הנשים במתן שירותי מין, בין היתר כמפורט להלן:

(1) כל אחת מהנשים תספק שירותי מין במקום אליו הוזמנה תמורת סכום הנע בין 1000-1200 ₪ לשעה. מתוך התקבול הנ"ל חויבה האישה להעביר מחצית מהסכום לעסק.

(2) הנשים הונחו לדרוש תשלום מהלקוח בתחילת מפגש עובר לאספקת שירותי המין ולהודיע לנאשם 1 ולבוריס או לנהג שהסיע אותן כי הלקוח שילם. כמו כן הונחו להודיע לנאשם 1 ולבוריס בדבר כל שינוי בתנאים מול הלקוח, לרבות הארכת משך הזמן בו מסופקים שירותי המין כאשר החלטה על דמי האתנן שייגבו בנוסף, תהא בתיאום עם העסק.

(3) הנשים נדרשו להיות זמינות לצורך איסופן להזמנות, החל משעה 16:00 ועד אחרון הלקוחות, לעיתים בשעות הבוקר המאוחרות, בכל ימות השבוע.

(4) על הנשים נאסר למסור ללקוחות את מספר הטלפון שלהן וליצור כל קשר עם הלקוחות אלא באמצעות הנאשמים. על הנשים נאסר לעסוק במתן שירותי מין מחוץ לפעילות העסק ובאופן עצמאי.

(5) במספר הזדמנויות הופעל על הנשים לחץ מצד בוריס להשתמש בסמים יחד עם הלקוחות וזאת על מנת להרחיב את משך הזמן שהלקוח יבלה עם האישה וכן להגדיל את דמי האתנן שיתקבלו מהמפגש.

במסגרת העסק כמפורט לעיל, במהלך התקופה הרלוונטית, הפיקו נאשם 1 ובוריס בצוותא חדא הכנסה בסך של לא פחות מ - 720,000 ₪.

על פי האישום הרביעי, במועד שאינו ידוע במדויק למאשימה, עובר ליום 18.4.23 פעל נאשם 2 להביא ארצה אישה אשר זהותה אינה ידועה למאשימה כדי לסחור בה עם נאשם 1 ובוריס לשם העסקתה במתן שירותי מין בתשלום.

ביום 18.4.23 פנה בוריס אל נאשם 2 ושוחח עמו בדבר הגעת נשים חדשות לארץ. נאשם 2 עדכן את בוריס בדבר אפשרות הגעת אישה בימים הקרובים והשניים סיכמו כי נאשם 2 יקבל מהעסק 1,400 דולר לחודש עבור הבאת האישה ארצה והעסקתה במתן שירותי מין בתשלום, וכן בונס כספי נוסף במידה ונאשם 1 ובוריס יהיו שבעי רצון מתפקודה.

בהמשך לכך, עדכן נאשם 2 את בוריס כי רכש כרטיס עבור האישה אשר עתידה לנחות בשדה התעופה באיסטנבול ביום 19.4.23 ולהגיע ארצה ביום 20.4.23.

בסופו של דבר לא עלה בידי הנאשמים ובוריס לממש עד תום את תכניתם וזאת בשל העובדה שנעצרו על ידי משטרת ישראל ביום 19.4.23, עובר להגעת האישה ארצה.

במעשיהם אלו ניסו הנאשמים, בצוותא חדא עם בוריס לסחור באדם לשם הבאתו לידי מעשה זנות.

על פי האישום השביעי, עבירות של סחר בבני אדם לידי עיסוק בזנות, הן עבירות מקור לפי חוק איסור הלבנת הון, התש"ס-2000 ("חוק איסור הלבנת הון" ו"העבירות" - בהתאמה).

כאמור באישומים המפורטים לעיל, הרווחים שהפיקו נאשם 1 ובוריס כתוצאה מביצוע עבירות המקור מהווים "רכוש אסור" כהגדרתו בחוק איסור הלבנת הון במזומן בסך 720,000 ₪ ("הרכוש האסור").

במהלך התקופה הרלוונטית, במטרה להסתיר ולהסוות את מקור ההכנסות בעבירות, את זהות בעלי הזכויות בו, את מיקומו, את תנועותיו ואת עשיית הפעולות ברכוש אסור זה, ניהלו נאשם 1 ובוריס את כל התנהלותו הכלכלית של העסק, תוך שימוש בתשלומים במזומן בלבד.

בנוסף לאמור, העבירו נאשם 1 ובוריס כספים בסכום שאינו ידוע במדויק למאשימה אך לא פחות מ-50,000 ₪ באמצעות נאשם 2 אשר ידע כי מקורם של הכספים הוא מדמי אתנן של העסק, לגורמים שונים במדינות זרות, אשר חלקם קשורים בעבירות.

נאשם 2 השתמש בחשבון בנק ברוסיה השייך לבעלותו או מי מטעמו, ממנו ביצע העברות לגורמים הנ"ל וקיבל את שווי ההעברות במזומן מנאשם 1 ובוריס, בישראל.

במעשיו אלו עשה נאשם 1 פעולות ברכוש אסור, במטרה להסתיר ולהסוות את מקור ההכנסות ואת זהות בעלי הזכויות

בהן, מיקומן, תנועותיהן ועשיית הפעולות בהן בהיקף של 720,000 ₪ ונאשם 2 עשה כאמור, בסכום של 50,000 ₪.

הסדר הטיעון

2. המאשימה ונאשם 2 הגיעו להסדר טיעון לפיו נאשם 2 חזר בו מכפירתו, הודה בעובדות כתב האישום המתוקן, בחלק הכללי ובאישומים 4 ו- 7, והורשע בעבירות המפורטות המיוחסות לו.

בין הצדדים קיימת הסכמה עונשית לפיה בהסכמה יבקשו לגזור על נאשם 2 מאסר בפועל לתקופה של 14 חודשים וחצי, בניכוי ימי מעצרו בתיק זה החל מיום 19.4.23, ובנוסף קנס בסך 13,000 ₪ וחילוט 2,650 יורו ו-150 דולר.

עוד מוסכם כי לאחר שייגזר דינו של נאשם 2, סכום בסך 33,500 ₪ המוחזק במשטרה והמבוקש לחילוט בתיק זה ישוחרר לאמו של נאשם 2.

ייאמר כי כל ההתייחסות בגזר דין זה לעובדות הינה על פי כתב האישום המתוקן, והינה בעניינו של נאשם 2 בלבד, ואין בגזר הדין, כמו גם בהכרעת הדין, כדי קביעה עובדתית המתייחסת לנאשם 1, אשר כאמור כופר במיוחס לו.

טענות הצדדים

3. הצדדים טענו לעונש ועתרו לכיבוד הסדר הטיעון, ונאשם 2 אמר את דבריו. לאחר שנשמעו הטיעונים, הודיע בית המשפט לצדדים כי הוא שוקל להתערב לחומרה בהסדר, ואיפשר לצדדים להשלים טיעוניהם.

הצדדים השלימו טיעוניהם ואף ניתנה להם אפשרות להגיש פסיקה כמו גם השלמה לטיעונים, וכך נעשה.

לטענת ב"כ המאשימה:

חשוב לעשות את האבחנה הברורה בין הנאשם 1 לנאשם 2, כאשר מעבר להבדל בין חלקו של כל אחד מהם בכתב האישום המתוקן, כמיוחס להם בכתב האישום, הרי שגם עבירת ניסיון הסחר המיוחסת לנאשם 2 בכתב האישום המתוקן באישום הרביעי, מתארת מסכת עובדות של התכתבויות בנוגע לכוונה להבאת אישה ארצה על מנת להעסיקה בזנות, כאשר כמפורט בעובדות אישום זה, הדבר לא יצא אל הפועל.

יש לערוך אבחנה ברורה כאשר ביחס לעונש האבחנה היא בעלת משקל משמעותי מקום שעבירות הסחר הושלמו

כמפורט באישומים הקודמים והולידו הבאה של אישה לארץ והעסקתה בזנות כמתואר בעובדות כתב האישום לבין מצב שבו האישה כלל לא הגיעה לארץ והאירוע נותר בגדר ניסיון.

מעבר לכך, העבירה הנוספת המיוחסת לנאשם 2 היא עבירת של הלבנת הון כמפורט בסעיף 7, וחלקו בכל הפרשיה המתוארת בכתב האישום המתוקן, הוא מצומצם וקטן באופן משמעותי מאוד מחלקו של נאשם 1 כשהדבר מקבל ביטוי גם ביחס לניהול משפט והליך על הבאת כל עדי התביעה שבו, והוכחת כל עובדות כתב האישום, אשר כאמור רוב האישומים כלל לא מיוחסים לו. עניין זה גם נלקח בחשבון כמו גם העובדה שהנאשם 2 בחר להודות, לחסוך זמן שיפוטי, והוא נעדר עבר פלילי.

עונש המאסר הוא ביחס לאישום הרביעי, שכן האישום השביעי בשים לב למפורט בו, מתחם העונש ההולם בעניינו של הנאשם 2 מתחיל במאסר על תנאי, כך שעונש המאסר בפועל, נובע מהרשעתו באישום הרביעי.

מדובר בעונש שנמצא בחלק התחתון של מתחם העונש ההולם בנסיבות האמורות, לכן התבקש לכבד את ההסדר שהינו סביר בנסיבות המתוארות.

לאחר שהודיע בית המשפט כי הוא שוקל התערבות בהסדר, הוסיף ב"כ המאשימה וטען:

ביחס לאישום השביעי של איסור הלבנת הון, בסכומים המיוחסים לנאשם 2, מדובר במעשים שניתן לגזור בגינם עונש של מאסר על תנאי, כשהכל במסגרת הסדר טיעון, כאשר על הנאשם 2 יושת עונש מאסר בפועל.

ביחס לאישום הרביעי, אכן מדובר בעבירה שלצידה 16 שנות מאסר, ומדובר במעשים שהמאשימה כמובן אינה מקלה בהם ראש. יחד עם זאת, גם ביחס לעבירת הניסיון, מדובר בחלק הפחות חמור במדרג של עבירת הניסיון. יכול והאישה הייתה עולה על מטוס ארצה, אך לא היה עולה בידי הצדדים כדי להשלים את העבירה או אף יכול להיות שהייתה מגיעה ארצה אך יסוד של העבירה לא היה מתקיים, עדיין היינו בעבירת ניסיון במדרג יותר חמור שלו.

בשים לב לכך שאנו במדרג הפחות חמור של עבירת הניסיון, ובשים לב לכלל הנתונים שתוארו בטיעונים לעונש, מדובר בעונש שאף אם הוא נמוך קמעה הרי שיש הצדקה, ואין מקום להתערב בהסדר והתבקש לכבדו.

ב"כ המאשימה הוסיף, בהתייחס לטענות ב"כ הנאשם לכך שבמסגרת המו"מ הועלו טענות בדבר התקיימות עבירת ניסיון הסחר, במובן המשפטי, וכי ב"כ נאשם 2 הסכים בסופו של דבר שגם אם מדובר בניסיון במנעד החומרה הנמוך, עדיין מדובר במעשים שעולים כדי ניסיון.

בהשלמת הטיעונים בכתב נטען ע"י ב"כ המאשימה כי משלב החקירה עד להגשת כתב האישום היה ברור כי מדובר בפרשיית סחר בבני אדם ועבירות הנלוות לזנות אשר בראשה עומדים נאשם 1 ובוריס, ובשולי התיק נמצא נאשם 2,

אשר חלקו ביחס לאישום הרביעי מתמצה בהתכתבות בינו לבין בוריס. המאשימה סבורה כי העובדה שמדובר באירוע אחד נקודתי אשר מבוסס על אותה התכתבות, מלמדת על קושי ראייתי מסויים ביחס לנאשם 2 בלבד.

יצוין כי עד לתגובה משלימה זו, לא הועלתה על ידי ב"כ המאשימה כל טענה לקושי ראייתי, וכי בסוף טיעונו לעונש בדיון אף שלל טענה לקושי בהתקיימות עבירת הניסיון, כאמור לעיל.

עוד נטען כי יש בעריכת הסדר הטיעון עם נאשם 2 כדי לטייב את אופן ניהול התיק והטיפול בו ולשים את מרכז הכובד על שני הנאשמים העומדים בלב התיק ובראש הפרשייה, ועוד נטען כי השיקול של חיסכון זמן שיפוטי והקלת העומס על בתי המשפט ראוי לקבל משקל רב יותר בתקופה זו, בשים לב לעומס שהצטבר מאי קיום דיונים בזמן המלחמה, ובנסיבות האמורות, הודאת הנאשם בכתב האישום כפי שהוא, ונטילת אחריות למעשיו ולסעיפי החיקוק המיוחסים לו "מהווים טעם להקל בעונשו באופן משמעותי יותר מהרגיל".

ב"כ המאשימה סבורים כי ההסדר עומד בקריטריונים המנחים לכיבודו, ואף שמדובר בעונש הנוטה לקולא, הטעמים שבבסיס ההסדר מצדיקים לאמצו ולא להתערב בו.

4. **לטענת ב"כ הנאשם 2:**

מדובר בנאשם נעדר עבר פלילי, המצוי במעצר הלכה למעשה כבר 10 חודשים לראשונה בחייו.

חלקו היחסי כפי שעולה גם מעובדות כתב האישום, מדובר על תקופה קצרה ביותר בה נטל חלק במסגרת אותה פרשייה, וכן גם האישומים המיוחסים לו.

ביחוד אישום 4 שהוא למעשה החמור יותר, שגם הוא מייחס לו עבירת ניסיון, ולאור עובדות האישום, ניתן לראות שהיא נמצאת ברף התחתון של עבירות הניסיון לסחר באדם, שכן הלכה למעשה לא הגיע באמצעותו או דרכו אף אדם הלכה למעשה.

כל אותו ניסיון מתבטא בתכתבות טקסט כאלה ואחרות, ותו לא. כלומר אפילו זהות אותו אדם אחר אינה ידועה, כעולה מכתב האישום.

לגבי עבירת הלבנת ההון, גם שם ניתן להיווכח מבלי להקל ראש, בסכום העבירה המיוחסת לנאשם 2, וברור כי עבירה מסוג זה בסכום כזה יכולה להסתיים במאסר על תנאי בלבד.

כשמסקללים את כל הנסיבות, כמו גם החיסכון הגדול בזמן שיפוטי יקר, כשרואים את כמות העדים ומשמעות של שמיעת

כל אותם עדים, באשר לנאשם שעניינו נוגע לשני אישומים בלבד, יש חיסכון משמעותי, וכמובן ההודאה והחרטה בעובדות כתב האישום כפי שהן.

לפיכך התבקש לכבד את ההסדר.

לאחר שהודיע בית המשפט כי הוא שוקל התערבות בהסדר, הוסיף ב"כ נאשם 2 וטען:

הדברים נשקלו בכובד ראש, גם ההגנה השמיעה טיעונים וויתרה על טיעונים לגבי התקיימותו של אישום 4, טיעונים משפטיים שהיה בהם כדי להראות גם לפרקליטות שאכן ככל שאנו מודים באישום 4 אכן מדובר באישום שמקומו במדרג הנמוך יותר של עבירת ניסיון הסחר.

גם אם אנו לוקחים את עבירת הסחר המלאה, הרי שמדובר במקרים שבעבר תיקים של סחר בבני אדם היו תיקים חמורים שמלווים בכליאות, ובהתייחס לתנאים בהם היו שוהים אותם מתלוננים, מה שוודאי לא מתקיים בענייננו ולא נלמד מעובדות כתב האישום כי התקיים, ולכן גם הפסיקה בנושא מתכתבת עם ההסדר שגם אם הוא מקל במידה, משקלל כמובן את הוויתור למעשה על טענות משפטיות כאלה ואחרות, על ההודאה המהירה יחסית והחיסכון הרב בזמן השיפוט. לגבי עבירת הלבנת הון, חלק מסעיפי ההסדר הם חילוט של כספים וקנס בסך של ₪ 13,000 שגם בכך אין להקל ראש, בייחוד כאשר מדובר במי ששהה בעשרת החודשים האחרונים בין כותלי בית סוהר ויהיה עליו לעבוד קשה על מנת לעמוד בקנס, ובנוסף לכסף שגם הוא לא בסכום פועט 2,600 יורו ו-150 דולר שמחולטים בהסכמה.

כשמשקללים את הסכום הכולל לעומת המס הרי שיש איזון בדמות אותו קנס, ואותו כסף שהולבן, לכן גם בהיבט הכספי ההסדר מאוזן. העבירה של הלבנת הון בסכום של ₪ 50,000 בצירוף הקנס המוסכם יכולה לעמוד בחפיפה עם עונש של מאסר על תנאי, ולמעשה להביא לתוצאה כוללת שהיא גם ראויה גם אם מקלה במקצת בגלל הנסיבות האחרות אליהן התייחסו הצדדים בטיעוניהם.

בהשלמת הטיעונים בכתב הפנה ב"כ הנאשם לפסיקה וחזר על הטענה כי מדובר בהסדר סביר וכי הצדדים שקלו בכובד ראש את כלל השיקולים, והתבקש לכבד את ההסדר.

נאשם 2 אמר שהוא רוצה לסיים את זה, הוא כבר 10 חודשים במעצר, עכשיו יהיה לו ניסיון גדול בכל מה שעשה, והוא מודה בזה שעשה דברים לא בסדר ומצטער על כל מה שעשה.

דין והכרעה

5. לאחר בחינת הסדר הטיעון בעניינו של נאשם 2, העבירות שביצע ונסיבות ביצוען, והטיעונים שנטענו ע"י ב"כ הצדדים בהרחבה, באתי למסקנה כי מדובר בהסדר טיעון מקל באופן חריג, אשר החריגה במסגרתו מהענישה ההולמת

את העבירות אשר בוצעו ע"י נאשם 2, בנסיבות ביצוען, עולה כדי חריגה ממבחן האיזון אשר על פיו יש לבחון שאלת כיבוד הסדרי טיעון.

העבירות, חומרתן, וחלקו של נאשם 2, מחייבים מענה עונשי מחמיר והולם, והענישה המוצעת במסגרת ההסדר אינה עונה לכך, וכך גם לא במסגרת הרכיב העונשי הכלכלי, המקל גם הוא באופן חריג.

גם לאחר שבית משפט מוצא כי הסדר טיעון חורג מהענישה הראויה באופן המחייב התערבות בו, על פי ההלכה יש להביא את קיומו של ההסדר במסגרת השיקולים בהטלת הענישה המחמירה, כמו גם את אינטרס ההסתמכות. מכאן כי הענישה אשר תוטל, הגם שתהא מחמירה ביחס להסדר, תהא ענישה הפחותה מהענישה אשר הייתה מוטלת ללא כל הסדר.

6. כפי ההלכה אשר נקבעה בע"פ 1958/98 פלוני נ' מ"י, פד' נז' (1) 577 (25.12.2002), ואשר אומצה בשורת פסקי דין גם לאחר מכן, ואף לאחר תיקון 113 לחוק העונשין, המבחן אשר יש לקיים בבחינת הסדרי טיעון הינו מבחן האיזון. במסגרת מבחן זה יש לבדוק אם קיים איזון בין האינטרס הציבורי בהטלת הענישה באותו מקרה בגין העבירות בנסיבות המסוימות של ביצוען, לבין טובת ההנאה הניתנת לנאשם במסגרת ההסדר. בהתקיים המבחן יש לכבד את ההסדר, גם אם הענישה אשר הייתה מוטלת על ידי בית המשפט הייתה שונה. משלא מתקיים מבחן האיזון יש להתערב בהסדר, ולהטיל ענישה אשר גם היא אינה כפי הענישה שהיה מטיל בית המשפט, אלא ענישה שבית המשפט היה גוזר אילו בא לפניו הסדר טיעון שקול ומאוזן.

ר' ע"פ 1958/98, בעניין פלוני, בעמוד 620-621: **"בהתקיים איזון ראוי בין האינטרס הציבורי הפרטני והאינטרס הציבורי הרחב שהתביעה מייצגת, מצד אחד, לבין טובת ההנאה שניתנה לנאשם מצד אחר, יכבד בית-המשפט את הסדר הטיעון. בית-המשפט ישווה לנגד עיניו, בין היתר, את המגמה העקרונית לעידוד הסדרי טיעון. בנסיבות שבהן יראה לדחות את הסדר הטיעון, יגזור בית-המשפט עונש שהיה גוזר אילו היה בא לפניו הסדר טיעון שקול ומאוזן. מן הראוי הוא שגם לאחר דחיית הסדר הטיעון יתחשב בית-המשפט כשיקול לקולה בעובדה שהנאשם הודה בעקבות הסדר טיעון, כך שהעונש אשר יטיל לא יחרוג במידה קיצונית ובלתי פרופורציונית מהעונש שהצדדים הסכימו עליו"**

בע"פ 512/13 פלוני נ' מ"י (4.12.2013) נדון היחס בין תיקון 113 לשאלת כיבוד הסדרי טיעון, ולהלכה אשר נקבעה בע"פ 1958/98 בעניין פלוני, ונקבע כי הלכת פלוני אינה עומדת בסתירה לתיקון 113, וכך נפסק: **"ב-ע"פ 1958/98 פלוני נ' מדינת ישראל פ"ד נ"ז (1), 577 (2002), שנפסק עוד קודם לתיקון 113 בהרכב מורחב (להלן - הלכת פלוני) בית המשפט פסק כי גם אם העונש שעליו הוסכם בהסדר הטיעון איננו ראוי לפי מבחן ההלימה - יש עדיין לכבד את ההסדר, אם התביעה ערכה איזון מתאים בין ההקלה שניתנה לנאשם לבין התועלת הציבורית שהיתה כרוכה בעריכת ההסדר ... במסגרת הנתחמת על פי הלכת פלוני, יש להביא בחשבון גם שיקולים שאינם רלבנטיים עתה בקביעת מתחם הענישה ככזה, בהיותם מוגדרים על פי תיקון 113 "כנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירות" (אורן גזל, עורך הדין, עמ' 72). לפיכך עולה השאלה האם הלכת פלוני עומדת כיום בסתירה לתיקון 113. נראה שהתשובה לכך - שלילית ..."**

7. תחילה ייבחנו להלן העבירות אשר בוצעו ע"י נאשם 2 בנסיבות ביצוען, חומרתן, מתחם העונש ההולם בנסיבותיהן, והענישה הראויה, ולאחר מכן ייושם מבחן האיזון במקרה זה.

נאשם 2 הורשע בשתי עבירות בשני אישומים נפרדים, בגין מעשים נפרדים, באותה פרשה.

נאשם 2 הצטרף לקשר שקשרו, על פי כתב האישום, נאשם 1 ובוריס, והצטרפות זו לקשר הייתה עובר לתאריך 15.3.23. קשר זה היה קשר לפעול בצוותא חדא לניהול רשת שעיסוקה בסחר בנשים לשם הבאתן לידי מעשה זנות.

המטרה אשר ביסוד קשר זה, על פי כתב האישום, יצאה אל הפועל, תוך שמדובר במערכת מתוכננת, הכוללת תכנון של הפעילות, פעולות רבות להבאת הנשים לארץ, תנאים וכללים במסגרתם בוצעה הפעילות העבריינית חובקת המדינות, מעברי גבול, וניהול הרשת לעיסוק בסחר בנשים לשם הבאתן לעיסוק בזנות, כמו גם ניהול עצם העיסוק בזנות.

עובר ליום 15.03.23 הצטרף אל הקשר נאשם 2, אשר פעל להעברת כספים של העסק שמקורם בדמי אתנו, לגורמים במדינות זרות עבור העסק וניסה לסחור בבני אדם כפי שיפורט בהמשך.

הפעילות הייתה עד למעצר ב - 19.4.23, ואין מדובר באירוע נקודתי, אלא בפעילות הנמשכת למעלה מחודש, במסגרתה פועל נאשם 2 כאמור באישומים 4 ו-7, פעילות אשר אינה אך התכתבות, וזוהי פעילות התומכת בפעילות העבריינית רחבת היקף, בדרך של הלבנת ההון שהינו תוצאת עבירות סחר בנשים לשם עיסוק בזנות. פעילותו של נאשם 2 לא התמצתה בהלבנת ההון, אשר הינה פעילות מרכזית לכשעצמה במערכת העבריינית שנוצרה, אלא הוא עצמו פעל בתחום סחר בבני אדם, באופן שניסה לגרום להגעת אישה לישראל לשם עיסוק בזנות.

רק מעצרו של נאשם 2 מנע את ההגעה של קורבנו לישראל, כך על פי עובדות כתב האישום המתוקן. לא הייתה זו חזרתו של נאשם 2 מכוונתו ופועלו לסחור בבני אדם, אלא המעצר.

הטענה כי מדובר באירוע נקודתי, ומדובר בהתכתבות בלבד, אינה מתיישבת עם עובדות כתב האישום המתוקן בהן הודה נאשם 2.

על פי האישום הרביעי, נאשם 2 פעל להביא ארצה אישה אשר זהותה אינה ידועה למאשימה כדי לסחור בה עם נאשם 1 ובוריס לשם העסקתה במתן שירותי מין בתשלום.

נאשם 2 פעל, ולא רק התכתב. פעל להבאת אישה לארץ כדי "לסחור בה עם נאשם 1 ועם בוריס לשם העסקתה במתן שירותי מין בתשלום", כפי עובדות כתב האישום המתוקן.

נאשם 2 אף מעדכן את בוריס, והשניים אף מסכמים את התמורה, שתהיה 1,400 דולר לחודש עבור הבאת האישה ארצה והעסקתה במתן שירותי מין בתשלום, ואף "בנוס כספי נוסף במידה ונאשם 1 ובוריס יהיו שבעי רצון מתפקודה".

אין לקבל את הטענות לפיהן מדובר במדרג הפחות חמור של עבירת הניסיון.

מדובר בעבירת ניסיון ברף גבוה של המדרג, לאור כך שמדובר בקירבה גבוהה להשלמת ביצוע העבירה, בפעולות שנעשו על ידי נאשם 2 להשלמת ביצוע העבירה, הן במישור הבאת האישה לישראל והן במישור של העסקתה המתוכננת במתן שירותי מין בתשלום, עם הסכם כספי.

כל זאת תוך שמדובר במי שהצטרף אל הקשר לניהול רשת שעיסוקה בסחר בנשים, למעלה מחודש עובר למעצרו, ופועל, כאמור באישום השביעי, להלבנת הון שהינו תוצאת עבירות פליליות חמורות, כאשר ידוע לנאשם 2 כי מקורם של הכספים הינו מדמי אתנן.

פעילות זו של נאשם 2 אינה כפי האופן המקל והמצומצם אשר ב"כ שני הצדדים מנסים לשוות לה, כפעילות נקודתית, בהתכתבות, ובמדרג נמוך של עבירת הניסיון.

מדובר בפעילות מקיפה, חובקת מדינות, לניהול רשת של סחר בנשים לשם הבאתן לידי מעשה זנות.

העובדה שעל פי כתב האישום המתוקן חלקו של נאשם 2 אכן קטן מהמתואר לגבי נאשם 1 ובוריס, אין משמעותה כי חלקו נקודתי או שולי. יש לבחון כאמור את מכלול פעולותיו, אשר אינן שוליות.

ביחס לעבירות איסור הלבנת הון, מדובר בעבירות רבות בהן הורשע נאשם 2. הגם שהסכום הכולל של הרכוש האסור אשר נאשם 2 פעל להלבנתו הינו 50,000 ₪, לעומת היקף הפעילות המתוארת של נאשם 1 ובוריס אשר עלתה לכדי 720,000 ₪, אינה הופכת את מעשיו של נאשם 2 לכאלו אשר המתחם בגינם מתחיל במאסר מותנה, כטענת הצדדים. יש לבחון לא רק את הסכום אלא את מכלול הנסיבות, הכוללות את ידיעתו כי מדובר בכספים מדמי אתנן, ופעילותו לשימוש בבנק מחוץ לישראל, וקבלת הכספים במזומן, הכל כחלק מאותה רשת שהוקמה, ואשר נאשם 2 הצטרף לקשירת הקשר להקמתה, של סחר בבני אדם.

8. לשאלה אם קיים היה קושי ראייתי יש חשיבות שכן בהתקיים קושי ראייתי, ההתערבות בהסדרי טיעון שמורה אך למקרים חריגים יותר מברגיל, שכן אינטרס ההסתמכות גובר, וכי אלמלא ההסדר, במקרה של קושי ראייתי, יכול וכלל לא הייתה הרשעה של נאשם במיוחס לו.

בעניינו של נאשם 2 לא נשמעה טענה של ממש לקושי ראייתי. הדבר הועלה ע"י ב"כ המאשימה רק בהשלמת טיעונים בכתב, לאחר שבדין נשללה על ידו טענת ההגנה לקושי משפטי ביחס לעבירת הניסיון.

הטענה שהועלתה לבסוף לקושי ראייתי, מתייחסת לכך שהעובדה שמדובר באירוע נקודתי המתבסס על ההתכתבות עם בוריס, היא זו שיוצרת את הקושי הראייתי.

ואולם אין מדובר באירוע נקודתי, אין מדובר אך בהתכתבות, ואין בכך כדי טענה של ממש לקושי ראייתי. גם אם היה מדובר באירוע נקודתי, אין זה ברור מדוע הדבר יוצר קושי ראייתי.

9. העבירות אשר ביצע נאשם 2 הינן עבירות חמורות, אשר המחוקק קבע לצידן עונשים חמורים. לצד עבירת הסחר בבני אדם 16 שנות מאסר, (כך גם הניסיון לעבור את העבירה), ולצד עבירת הלבנת הון 10 שנות מאסר, כאשר נאשם 2 הורשע בעבירות רבות של הלבנת הון.

סעיף 377א לחוק העונשין קובע:

"סחר בבני אדם"

(א) הסוחר באדם לשם אחד מאלה או הסוחר באדם ומעמידו בכך בסכנה לאחד מאלה, דינו - מאסר שש עשרה שנים:

...

(5) הבאתו לידי מעשה זנות."

סעיף 3(א) לחוק איסור הלבנת הון קובע לצד עבירת איסור הלבנת הון מאסר של 10 שנים או קנס פי עשרים מהקנס האמור בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין, קנס אשר עומד על סך 226,000 ש"ח, דהיינו לפי חוק איסור הלבנת הון הקנס המקסימלי הינו 4,520,000 ₪.

חומרתן הרבה של עבירות אלו קיבלה ביטוי בפסיקה. אם כי מרבית הפסיקה עסקה בעבירות אלו לצד עבירות חמורות נוספות.

10. ב"כ נאשם 2 הפנה לפסיקה בעיקר בעבירות של הבאת אדם לעיסוק בזנות, סרסרות, ומקרה אחד של גרימה לעזיבת המדינה לשם זנות. לצד כל העבירות הללו ענישה הנמוכה, ובחלקן באופן משמעותי, מעבירת סחר בבני אדם.

סעיף 199 (א) לחוק העונשין ענינו בסרסרות למעשי זנות והענישה לצידו היא 5 שנות מאסר, סעיף 202 לחוק העונשין ענינו הבאת אדם לידי עיסוק בזנות והענישה לצידו היא של 7 שנות מאסר, וסעיף 204 לחוק העונשין ענינו החזקת מקום לשם זנות, וגם לצידו הענישה היא של 5 שנות מאסר.

לצד העבירה של גרימה לעזיבת המדינה לשם זנות או עבדות, לפי סעיף 376ב(א) לחוק העונשין 10 שנות מאסר, וסעיף זה קובע: "הגורם לאדם לעזוב את המדינה שבה הוא מתגורר לשם העסקתו בזנות או החזקתו בתנאי עבדות, דינו - מאסר עשר שנים".

הענישה הקבועה בחוק לצד עבירות אלו נמוכה מהענישה אשר נקבעה בחוק לסחר בבני אדם, אשר היא 16 שנות מאסר. לצד איסור הלבנת הון - 10 שנות מאסר.

הגם שמתחם עונש הולם נקבע לא רק על פי העבירה והענישה לצידה אלא בעיקר על פי נסיבות ביצועה, הרי שלענישה אשר קבע המחוקק לצד עבירה, השלכה על מידת חומרת העבירה אותה ראה המחוקק, ומשקבע עונש של 16 שנות מאסר לצד עבירת סחר בבני אדם, הביע המחוקק את היות עבירה זו חמורה, את הפגיעה הקשה אשר יש בביצועה לערכים המוגנים ביסודה, את ההבדל הגדול בינה לבין העבירות האחרות האמורות, ולכל אלו השלכה על התשובה לשאלה מהו המענה העונשי ההולם לביצוען.

בתפ"ח 1055/05 (מחוזי ת"א) מ"י נ' פלוני (17.7.2006) אליו הפנה ב"כ נאשם 2, מדובר היה בעבירות של סיוע לסחר בבני אדם לעיסוק בזנות, לפי סעיפים 31 ו- 203א(א) לחוק העונשין (אשר בהמשך הוחלף בעבירה לפי סעיף 377א לחוק העונשין), קשירת קשר לביצוע פשע, סרסרות למעשה זנות, כליאת שווא והחזקת מקום לשם עיסוק בזנות. מדובר היה בהסדר טיעון במסגרתו המאשימה עתרה ל- 18 חודשי מאסר הכוללים הפעלת 16 חודשים בחופף. מותנה, וההגנה עתרה להארכת התנאי, ונגזרו 18 חודשי מאסר לצד הפעלת מאסר מותנה של 16 חודשים בחופף. העבירות שם הן לפני תיקון 91 במסגרתו נקבעה הוראת סעיף 377א לחוק העונשין, העבירה העיקרית שם הייתה סיוע, שלצידו מחצית מהעונש, ומדובר היה בהסדר טיעון שכלל הסכמה עונשית חלקית. מכאן שאינני מוצא כי ניתן ללמוד מענישה זו לעניינו של נאשם 2.

11. לעבירות סחר בבני אדם, חומרתן הרבה, והענישה הראויה בהן, נפנה לע"פ 5863/10 אנג'ליק סבאג גוטייר נ' מ"י (11.7.2011). המערערת שם הורשעה בעבירות אשר חלקן בוצע לפני תיקון 91 לחוק העונשין וחלקן לאחריו, בכמה אישומים בעבירות קשירת קשר לסחר בבני אדם, וגרימה לאדם לעזוב את המדינה בה הוא מתגורר לשם העסקתו בזנות. נגזרו 30 חודשי מאסר, כאמור בגין עבירות אחרות, ואשר לצידן ענישה חמורה פחות, וביחס לסחר בבני אדם נפסק בסעיף 12 לפסק הדין כדלקמן:

"תופעת הסחר בבני אדם בכלל ולמטרות זנות בפרט פוגעת פגיעה קשה ואנושה בחירותם ובכבודם של נפגעי העבירה ... והמכנה המשותף בין עבירת הסחר הכללית, הקבועה כיום בסעיף 377א לחוק, להוראות העבירה דנן הוא בהיבט הבינלאומי הכרוך בתופעה של "יבוא" ו"יצוא" בני אדם כחפץ העובר לסוחר. יש אף הרואים בהוראות העבירה בעניינו "עבירת מנע" לעבירת הסחר משום שהמעשה האסור על פיהן מהווה במקרים רבים פעולה מקדימה לסחר באותם הנפגעים למטרות זנות (ראו הלוי, ד', 575). הנה כי כן, הוראות העבירה דנן מיועדות להגן על נפגעי העבירה מפני ניצולם בידי אלה הגורמים להם לעזוב את מקום מגוריהם לשם עיסוק בזנות ומפני חשיפתם בנסיבות אלה למצב פגיע במיוחד בשל קשיי שפה, חוסר התמצאות וניתוק מן הקרובים העלול להופכם "טרף קל" לא רק לצורך עיסוק בזנות בתנאי מחיה לא נאותים תוך שלילת חופש

התנועה שלהם אלא גם לצורך סחר בהם ... לא למותר לציין כי בשל החשיבות שייחס המחוקק להוראות העבירה דנן ככלי יעיל למלחמה בתופעת הסחר בבני אדם נכללו עבירות אלה בין העבירות אשר לגביהן אין נדרשת "פליליות כפולה" לצורך העמדה לדין של אזרחים ישראלים ... על רקע המטרות המרכזיות של הוראות העבירה דנן עליהן עמדנו לעיל - למנוע את הרחבתה של "תעשיית" הזנות ואת פיתוחו של "ענף בינלאומי" ל"תעשייה" זו וכן לתרום לסיכולה של תופעת הסחר בבני אדם המתבצעת לעיתים קרובות לאחר מעבר נפגעי העבירה ממדינה למדינה, נבחן עתה את טענות המערערת בדבר התנאים שהיא מבקשת לקרוא לתוך הוראות העבירה.

ובהמשך בסעיף 17 לפסק הדין:

"אינני סבורה כי יש מקום להתערב בעונש שגזר בית המשפט המחוזי על המערערת. בית משפט זה עמד לא אחת על החומרה ועל הכיעור במעשיהם של אלו הנוטלים חלק, ולו חלק כלשהו, בשרשרת הסחר בבני אדם - ובדרך כלל יהיו אלו נשים - למטרות זנות. פסול וכיעור אלו מצדיקים, כך נפסק, להחמיר בעונשם של המעורבים במעשי הסחר ... והדברים יפים גם לגבי "יבוא" או "יצוא" נשים אשר לא מתקיימים לגביהן יסודות הסחר במלואם ..."

בע"פ 3204/03 3213/03 מ"י נ' יעיש בן דוד וערעור שכנגד (6.11.2003), הורשע המשיב (המערער שכנגד) בשלושה אישומים. בראשון בביצוע עבירות של סיוע בסחר בבני-אדם לעיסוק בזנות, סחר בבני אדם לעיסוק בזנות, וסיוע לזייף מסמך בנסיבות מחמירות, לפי סעיפים 203א (הסעיף שלפני תיקון 91), וסעיף 418 סיפא לחוק העונשין, ובנוסף סרסרות לזנות, שיבוש מהלכי משפט ושהיה בלתי חוקית בישראל. בשני האישומים הנוספים הורשע בהחזקת מקום לשם זנות.

על פי כתב האישום המתוקן, בעובדותיו הודה המשיב, באישום הראשון נטען, כי אזרחית רוסיה שנכנסה לישראל שלא כדין, "נרכשה" על ידי אחר והועסקה בזנות במשך כ-4 חודשים במקום אותו ניהל המשיב, אשר מסר לידיה תעודת זהות מזויפת בה הודבקה תמונתה, ובנוסף השתתף המשיב במשא-ומתן לרכישתן של שתי נשים נוספות שהוצעו לו, החליט לרכוש אותן ובהמשך העסיקן בזנות עד למעצרו, וגם הפעם היה המשיב מעורב במסירת תעודות זהות מזויפות לשתי הנשים. בית המשפט המחוזי גזר על המשיב 5 שנות מאסר בפועל, ושני הצדדים ערערו. לאחר בחינת ההיסטוריה החקיקתית ומטרותיה נקבע כי "לנוכח כל האמור, ומשהאמצעים אשר ננקטו עד כה לא הוכיחו את יעילותם, אני סבור כי הגיעה העת להחמיר בעונשם של עבריינים בתחום זה, כדי להגביר ולחזק את מסר ההרתעה, ומנקודת השקפה זו אין בעונש שהושת על ידי בית משפט קמא בגזר הדין מושא הערעור, כדי להשיג מטרה זו".

עונשו של המשיב הוחמר ל - 8 שנות מאסר בפועל, תוך שנקבע כי: "העונש שגזר בית המשפט המחוזי למשיב, אין בו כדי לענות על חומרתן של עבירות הסחר בנשים ולהרתיע אחרים מביצוען, ככלל, ובנסיבותיו של המשיב שבפנינו, בפרט".

עוד נקבע, תוך ציטוט מבש"פ 9274/01 מ"י נ' עמי ישי (7.12.2001) כי: "העבירה של סחר בבני אדם לצורך העסקתם בזנות היא מן העבירות הבזויות והנתעבות ביותר שבספר החוקים שלנו. יש בה מן הזוועה שבמכירת אדם, מן האכזריות וההשפלה שבניצול מיני ומן האימה שבסחיטה. בתוך עבירה זאת מובנים המורא והפחד שמטיל הסוחר על קורבנותיו - ואף על מעורבים אחרים במסחרו - בתקופת השעבוד; ואף אחרי שיצאו מעבדות לחירות".

12. נסיבות ביצוע העבירות על ידי נאשם 2 חמורות, כמפורט לעיל, ואין מדובר באירוע נקודתי, ועבירת הניסיון הינה במדרג הגבוה של שלב הניסיון.

הפגיעה של נאשם 2 בערכים המוגנים הינה ברף גבוה. הוא המבצע העיקרי של העבירות באישום הרביעי והשביעי המיוחסים לו.

הוא זה אשר פועל באישום הרביעי להבאתה ארצה של אישה לארץ, ומנסה בצוותא חדא עם אחר לסחור באדם לשם הבאתו לידי מעשה זנות. נאשם 2 כאמור הוא הפועל להבאת האישה, והוא מגיע להסכם כספי עם בוריס, לתשלום חודשי עבור הבאת האישה והעסקתה במתן שירותי מין בתשלום.

גם בעבירות הרבות של הלבנת הון בהן הורשע נאשם 2 הוא המרכזי בביצוען. הוא אשר משתמש בחשבון בנק במדינה אחרת ששייך לו או למי מטעמו, ומבצע עבירות הלבנת הון תוך שימוש בחשבון זה.

מכאן שפגיעת נאשם 2 בערכים המוגנים בעבירות אשר ביצע הינה ברף גבוה.

13. מתחם העונש ההולם צריך להיות לשני האישומים יחד כמתחם עונש כולל אחד, הואיל ומתקיים מבחן הקשר ההדוק, שכן מדובר בעבירות הקשורות לאותה מסכת התנהלות עבריינית שמטרתה סחר בבני אדם למטרת זנות.

ב"כ הצדדים טענו כי הענישה לצד עבירות הלבנת ההון בלבד צריכה הייתה להתחיל במאסר מותנה. אין לקבל טענה זו. לא סכום ביצוע העבירות בלבד קובע מהו המתחם, אלא המכלול של הנסיבות.

ביחס לכך, מטרת ביצוע הלבנת ההון האסורה, והפעילות העבריינית אשר הלבנת הון זו מבקשת לסייע לה, באופן של הלבנת הרווחים ממנה, רלוונטית, חשובה, ומהווה שיקול חשוב בקביעת מידת חומרתה, והמענה העונשי ההולם בגינה.

עבירת איסור הלבנת הון יכולה להתבצע להסוואת מקור הכנסות מעבירות רבות, וטיב העבירות שעומדות בבסיס מטרה זו משליך באופן ישיר על חומרת עבירת איסור הלבנת ההון המבוצעת.

משמדובר בעבירת איסור הלבנת הון אשר נועדה להסתיר ולהסוות מקור הכנסות מדמי אתנן, במסגרת ניהול רשת שעיסוקה בסחר בנשים לשם הבאתן לידי מעשה זנות, הרי שהפגיעה בערכים המוגנים הינה ברף גבוה, גם בעבירת איסור הלבנת ההון לכשעצמה, שכן העבירה למעשה משרתת קבלת רווחים מביצוע עבירות חמורות ביותר של סחר בנשים.

לאור זאת אין לקבל את הטענה כי מתחם עונש הולם לעבירות הלבנת ההון בעניינו של נאשם 2 צריך היה להתחיל במאסר מותנה בלבד.

העבירות אשר ביצע נאשם 2 צריכות למענה עונשי הולם אשר יכלול מאסר בפועל משמעותי. חומרת העבירות, הענישה לצידן, הנסיבות של ביצוען, וחלקו המרכזי של נאשם 2 בביצוען, מחייבים קביעת מתחם עונש הולם אשר יכלול מאסר משמעותי.

העובדה שחלקו של נאשם 2 במכלול האישומים בכתב האישום קטן משל האחרים, אין בה כדי להפחית מחלקו המרכזי בשני האישומים המיוחסים לו, ואין לומר כי חלקו שולי.

אשר על כן אני מוצא כי מתחם העונש ההולם לנאשם 2, לעבירות אשר ביצע, בנסיבות ביצוען, כולל מאסר בפועל הנע בין 30 ל - 50 חודשים.

גם ביחס לקנס, המתחם צריך לכלול ענישה כלכלית משמעותית לאור העבירות בנסיבות ביצוען.

בבסיס עבירות אלו הבסיס הכלכלי, ולפיכך על הענישה הכלכלית להיות משמעותית. כאמור לצד כל אחת מעבירות עבירת איסור הלבנת הון שביצע נאשם 2 ענישה של קנס מקסימלי בסך 4,520,000 ₪.

בהינתן נסיבות ביצוע העבירות על ידי נאשם 2, סבורני כי קיים קושי לקביעת מתחם עונש הולם אשר קנס של 13,000 ₪ נמצא במסגרתו.

אני מוצא כי מתחם הקנס לעבירות הרבות שביצע נאשם 2 כולל קנס הנע בין 50,000 ש"ח ל - 200,000 ₪.

ענישה של 14 חודשים וחצי מאסר בפועל לצד 13,000 ₪ קנס וחילוט בסכומים המפורטים לעיל, הינה ענישה מקלה ביותר, אשר הינה מתחת למתחם העונש ההולם, ויש בה חריגה של ממש מהענישה הראויה, באופן שאינו עומד במבחן האיזון.

העובדה שמתחם העונש ההולם תחילתו ב - 30 חודשי מאסר אין משמעותה כי זה העונש הראוי בגדרי המתחם, גם

כאשר מדובר בנאשם נעדר עבר פלילי אשר קיבל אחריות, לאור הצורך במתן משקל לשיקולי הרתעת היחיד והרבים.

לקבלת האחריות יש לתת משקל, אולם אין בה כדי איון שיקולי ענישה אחרים.

שיקולי הענישה המרכזיים צריכים להיות המענה העונשי ההולם והצורך להחמיר בעבירות מסוג זה אשר יש בהן פגיעה קשה בכבודן של הנשים נפגעות העבירות, ומניעת ניצולן, ומניעת פגיעה בגופן ובנפשן של הקורבנות.

שיקולי ענישה נוספים הינם הרתעת היחיד והרתעת הרבים, ומשיקולי ענישה אלו על הענישה במסגרת המתחם היה להיות מעל הרף התחתון, וקרובה לאמצעו של המתחם.

מכל אלו אין אלא לקבוע כי ההסדר חורג חריגה משמעותית ממבחן האיזון.

בענישה זו יש כדי פגיעה מהותית באינטרס הציבורי המגולם בעבירות אלו, המלחמה בסחר בבני אדם, בהלבנת הון בכלל, ובהלבנת הון המסייעת לעבירות אלו בפרט.

יש להוסיף כי אליבא דב"כ המאשימה, הענישה המוסכמת בהסדר מקלה, וכי מדובר בהקלה - "באופן משמעותי יותר מהרגיל". אינני מוצא מקום לקבלת הטענות אשר ביקשו להצדיק הקלה "באופן משמעותי יותר מהרגיל" זו.

שיקולי הענישה המרכזיים אינם ניגפים מפני הודאת נאשם, גם לא בתקופה בה אנו מצויים.

הצורך בענישה מחמירה בעבירות מסוג זה עולה מהענישה אשר קבע המחוקק לצידן, ומהפגיעה הקשה שיש בביצוען, בערכים מוגנים מרכזיים, כבוד הקורבנות ומניעת ניצולן.

כמצוטט לעיל, עבירות אלו שנקבעו בספר החוקים הן "**כלי יעיל למלחמה בתופעת הסחר בבני אדם**".

המלחמה בתופעת הסחר בבני אדם, וחומרתה הרבה, צריכה להיעשות באמצעות ענישה משמעותית הכוללת עונשי מאסר ממושכים. לכך גם התייחס המחוקק בקביעת עונשי המאסר החמורים.

גם לאחר שנתתי דעתי לאינטרס ההסתמכות של נאשם 2, אינני מוצא כי יש מקום לאשור הסדר כה חורג מהענישה הראויה. כאמור אין קושי ראייתי של ממש, כך שה"תמורה" אשר ניתנה על ידי נאשם 2 אינה משמעותית.

כאמור, על פי הלכת פלוני, גם כאשר בית המשפט מתערב בהסדר טיעון לא יטיל את הענישה אשר מלכתחילה היה

ראוי לטעמו להטיל, ועל הענישה המוטלת להיות כזו אשר בית המשפט היה מטיל אילו בא בפניו הסדר טיעון שקול ומאוזן.

14.5 חודשי מאסר בפועל אינם ענישה ראויה והולמת.

נפנה לדברים המצוטטים מע"פ 3213/03 3204/03 מ"י נ' יעיש בן דוד וערעור שכנגד (6.11.2003), דלעיל, ולענישה אשר הוטלה שם, במסגרתה ערכאת הערעור החמירה את העונש מ- 5 ל- 8 שנות מאסר. אכן הנסיבות שם מחמירות יותר, וההרשעה הייתה הן בסיוע והן בעבירה של סחר בבני אדם לצד עבירות נוספות, ואולם גם לאחר שמאובחן פסק דין זה בהתאם לנסיבות ביצוע העבירות על ידי נאשם 2, על הענישה להיות מחמירה משמעותית מזו המוסכמת.

כאמור, עבירה זו הינה "מן העבירות הבזויות והנתעבות ביותר שבספר החוקים שלנו", ו- "הגיעה העת להחמיר בעונשם של עבריינים בתחום זה, כדי להגביר ולחזק את מסר ההרתעה". בשיקולי ענישה אלו לא עומד ההסדר בין הצדדים.

הענישה הראויה כאמור צריכה הייתה להיות אף מעל הרף התחתון של מתחם העונש ההולם.

במצב דברים זה, אני מוצא כי ענישה של 24 חודשי מאסר בפועל יוצרת איזון מסוים לאור הכללים החלים עת בית המשפט מתערב בהסדר טיעון.

אכן, גם ענישה זו הינה ענישה מקלה, אולם כאמור, בית המשפט אינו מטיל את הענישה שהוא סבור שראויה, כאשר הוא מתערב בהסדר טיעון.

ביחס לקנס, וכאיזון מסוים לרכיב המאסר בפועל, יוטל קנס אשר אינו פוחת מהרף התחתון של מתחם הקנס.

הענישה

14. **לאור כל האמור, אני גוזר על נאשם 2 את העונשים הבאים:**

מאסר - מאסר בפועל לתקופה של 24 חודשים, בניכוי ימי מעצרו על פי רישומי שב"ס.

מאסר על תנאי - מאסר על תנאי לתקופה של 12 חודשים. נאשם 2 יישא בעונש זה אם בתקופה של שלוש שנים מיום שחרורו יעבור על עבירה מהעבירות לפיהן הורשע.

קנס - קנס בסך 50,000 ש"ח או מאסר למשך 100 ימים תחתיו. הקנס ישולם ב-10 תשלומים חודשיים שווים ורצופים. התשלום הראשון ישולם בתוך 60 יום מהיום ויתר התשלומים מידי 30 יום לאחר מכן.

עמוד 18

חילוט - לאור ההסכמה, מורה על חילוט סך 2,650 יורו ו-150 דולר.

לבקשת המאשימה וכפי ההסכמה, סכומי הקנס והחילוט יעברו לקרן ייעודית כאמור בסעיף 377 לחוק העונשין.

זכות ערעור בתוך 45 יום מהיום.

ניתן היום, ח' אדר ב' תשפ"ד, 18 מרץ 2024, במעמד הצדדים.